

'Dripping', un repte a la globalització

La pel·lícula 'Dripping', del director valencià Vicent Monsonís, ha arribat a les pantalles comercials amb un insòlit procés de distribució independent que vol demostrar la validesa de les propostes pròpies enfront de les grans produccions nord-americanes. El resultat és una divertida comèdia cent per cent valenciana que barreja la ironia i el sarcasme, i que serà a Barcelona al final d'abril.

“**E**l que hem fet és un miracle, una proesa.” Així explica Vicent Monsonís, director de

Dripping, l'arribada del seu primer llargmetratge a les pantalles comercials després d'un lent i cuidat procés de distribució que ha volgut fugir de les regles del joc habituals. En lloc d'estrenar la pel·lícula en moltes sales i per un curt espai de temps, Monsonís i la productora de *Dripping*, Terra a la vista, han decidit distribuir poques còpies per mantenir-les el major temps possible.

De moment, la pel·lícula s'exhibeix en sales de València, Castelló i Alacant, però al final d'abril arribarà a les pantalles de Barcelona i de Madrid amb un mateix patró de distribució. “*Dripping* –ratifica la productora executiva, Clau-dia Peris– no pot competir ni amb les grans distribuïdores multinacionals ni amb les seues agressives campanyes publicitàries. Avui dia els distribuïdors obliguen les productores a pagar les còpies i la publicitat. I per a una producció com *Dripping* distribuir moltes còpies i no poder fer publicitat és tirar els diners.” “Per això –conclou– hem plantejat una estrena més cuidada, que done temps al públic i que facilite el boca a boca, que és pràcticament l'única opció que ens queda.”

Així, després d'un rodatge vertiginós (2000), d'una postproducció meticulosa (2001) i de més d'un any de recorregut per festivals de tot l'estat (2002), amb premis inclosos, *Dripping* ha guanyat la batalla a la dictadura del mercat. Protagonitzada per Pep Munné, la pel·lícula conta la història de Sento (ell mateix), un artista genial però sense sort i amb molts deutes en un món absolutament

mercantilitzat i manipulat. Ell i el seu company inseparable (Albert Forner), un artista només d'intencions, viuran un seguit de peripècies estrambòtiques quan, a Sento, li ofereixen participar en un dels concursos de pintura més prestigiosos del món. Al voltant d'aquests dos personatges, que s'hauran de veure les cares amb un col·leccionista d'art sense escrúpols (Juan Luis Galiardo), amb un jutge corrupte (Guillermo Montesinos), amb una galerista devoradora d'homes (Gretel Stuyck), amb un trio de lladres (Juan Carlos Garés, Manolo Melero i Domingo Chinchilla), amb una colla d'*okupes* i fins i tot amb una comissió fallera (per allò de la caricatura del folklore), Monsonís teixeix una comèdia àcida i sarcàstica que ironitza sobre els interessos creats al voltant del món de l'art. “*Dripping* –diu el seu director– és una història sobre art, corrupció, enveges i crims, però sobretot és una reflexió sobre la integritat de les persones. Per això mateix, el protagonista és un artista, perquè és precisament en el món de l'art on pensem que hi ha un grau d'integritat més elevat, on els artistes només pensen en la seua obra i no en els diners. I la pel·lícula, és clar, s'encarrega de desmitificar-ho.” “És per això –afegeix la productora–, que *Dripping* és una pel·lícula amb contingut, fins i tot amb una certa crítica, però també és una comèdia destinada al gran públic, amb un equip de luxe i una història trepidant i divertida.”

Rodada en bona part als antics Almacenes El Siglo, de València, un edifici de la fi del segle XIX construït com una rèplica dels famosos magatzems Lafayette de París, *Dripping* simbolitza, en el fons, la incògnita del destí. “En reali-

tat –ratifica Monsonís–, la vida mai no és allò que planifiquem. I al quadre del nostre protagonista, li passa el mateix: que acaba construint-lo l'atzar, de manera que cadascuna de les aventures a què es veu abocat acaben plasmant-se en el llenç.” No debades, el *dripping*, una tècnica artística creada cap als anys quaranta per Jackson Pollock, consisteix a deixar caure la pintura sobre el llenç, de manera que l'artista no decideix allò que pinta, sinó que és l'atzar el que decideix el resultat final.

Desafiar les lleis del mercat. Però el *dripping* no només ha servit per donar títol a la pel·lícula, sinó també per definir-ne el procés de producció. “Aquesta pel·lícula ha estat com una aventura. Quan ningú no es pensava que ni tan sols la rodàrem, vam desafiar les lleis del rodatge, i en quatre setmanes teníem enregistrats tots els plànols. I quan tot-hom ens deia que no l'estrenaríem ni tan sols en festivals, hem arribat a les sales comercials.” Per al director, aquesta “primera batalla guanyada” demostra que “ací, en València, hi ha gent i talent suficient per fer cinema de qualitat que arribe a les sales comercials”.

Amb tot, però, Terra a la vista i Vicent Monsonís han hagut de lluitar a contracorrent per aconseguir un finançament que fes possible el seu projecte. De fet, la producció de la pel·lícula, que té un pressupost que no arriba als 720.000 euros, ha estat subvencionada només en una sisena part per la Generalitat Valenciana. “La resta –explica Claudia Peris–, l'hem aconseguit de productors privats després de trucar a portes i més portes que mai no s'obrien.”

Conscients de les dificultats de fer cinema en un país on la indústria d'aquest tipus és inexistente, Terra a la vista va decidir fer una producció cent per cent valenciana –capital i equip tècnic i d'actors inclòs–, a excepció del “valencià del nord” Pep Munné i del gadità Juan Luis Galiardo. “La nostra intenció –assenyala el director– és guanyar-nos el públic apel·lant a la proximitat de l'escenari, del contingut i dels protagonistes de la pel·lícula. I intentar que la gent senta afecte per un producte de qualitat que s'ha fet ací però que no pot

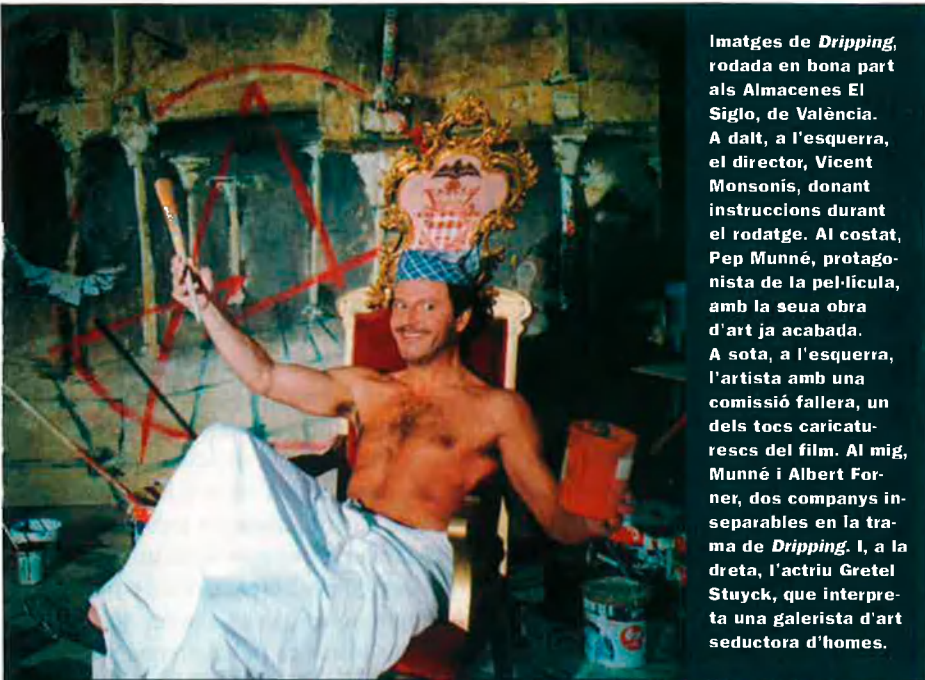

competir amb les produccions estrangeres.”

No debades, a pesar de tots aquests esforços i d'haver arribat als cinemes, la ferotge competència americana es fa difícil de superar. “És pràcticament impossible –precisa Monsonís– competir amb les pel·lícules americanes, que envaeixen els cinemes amb 350 còpies i que es gasten més d'un milió d'euros en campanyes publicitàries.” “El pitjor –es lamenta el director– és que moltes vegades la despesa econòmica d'aquestes superproduccions no es correspon amb la qualitat. Però, és clar, l'espectador, hipnotitzat per la publicitat, ja ha pagat la taquilla, i els americans ja han recuperat els diners.”

Amb la intenció de frenar en part aquesta competència “deslleial”, Vicent Monsonís, com a president de l'Associació de Directors Valencians, forma part d'un Comitè de Vigilància per la Diversitat Cultural, promogut pels governs francès i canadenc, al qual pertanyen més de mil associacions de professionals de la cultura d'arreu del món. “En aquests cercles –comenta Monsonís– és on t'adones que el sentiment és comú a tot arreu: que els americans han envaït tot el món amb tots els seus productes, amb el cinema com a avantguarda de tot. Perquè després de les pel·lícules arriben els McDonalds, els texans i els centres comercials als afores de la ciutat. I el resultat d'aquesta invasió de

Imatges de *Dripping*, rodada en bona part als Almacenes El Siglo, de València. A dalt, a l'esquerra, el director, Vicent Monsonís, donant instruccions durant el rodatge. Al costat, Pep Munné, protagonista de la pel·lícula, amb la seua obra d'art ja acabada. A sota, a l'esquerra, l'artista amb una comissió fallera, un dels tocs caricaturescs del film. Al mig, Munné i Albert Forner, dos companys inseparables en la trama de *Dripping*. I, a la dreta, l'actriu Gretel Stuyck, que interpreta una galerista d'art seductora d'homes.

costums és que ací ho considerem normal, perquè estem farts de veure-ho en les pantalles." "En canvi —es queixa Claudia Peris— els americans no permeten que ningú entre al seu mercat."

Amb l'objectiu d'impulsar les possibilitats del cinema no nord-americà, aquest Comitè de Vigilància pretén que la Unió Europea adquireisca el compromís d'excloure la cultura dels acords de l'OMC (Organització Mundial del Comerç), és a dir, aconseguir que la cultura deixi de ser una mercaderia.

Potenciar amb perspectiva. Mentrestant, però, les cinematografies europees, en especial l'espanyola, passen per moments delicats. Crisi d'espectadors?

Manca de subvencions? Inexistència d'una indústria de base consolidada? "En realitat —opina Monsonís—, una cosa és conseqüència de l'altra. Començant perquè hem regalat els espectadors als americans, i continuant pel doblatge de les pel·lícules, per regalar-los les millors sales i la distribució. Tot plegat fa que exhibidors i distribuïdors europeus estiguen ofegats." "L'única solució —destaca Claudia Peris— és potenciar la cinematografia pròpia, crear un *star system* d'actors i informar-ne els espectadors a través d'un compromís polític que, avui dia, desgraciadament, no existeix."

El resultat d'aquesta manca de voluntat política és que l'any passat es van fer a l'estat espanyol unes seixanta pel·lícu-

les, menys d'un 10% de les quals han estat reeixides. "Els polítics —es queixa el director de *Dripping*— ens diuen que hem de fer menys pel·lícules i més bones. Però és que perquè els americans tinguen deu pel·lícules taquilleres, en produeixen 1.500 cada any. Si els polítics, en lloc de veure les coses amb una perspectiva de quatre anys, les veieren amb vista a quaranta, s'adonarien que si no potencien el cinema acabarem perdent-ho tot. I més si tenim en compte l'avanç imparable d'això que en diuen globalització."

Però si a l'estat espanyol es van produir, al 2002, unes seixanta pel·lícules, al País Valencià se'n produeixen dos o tres cada any. "I que siguen cent per cent valencianes —especifica Monsonís—, una o cap." De fet, és habitual al País Valencià la producció de pel·lícules on l'únic valencià que hi figura és el nom del productor, senzillament per aconseguir les subvencions públiques. "Per això —explica la productora Claudia Peris—, el que volem fer entendre als polítics és que el problema no se soluciona amb les subvencions, sinó amb una bona política cultural que incloga també mecanismes de finançament de pel·lícules a un interès baix, mesures de suport als exhibidors que programen pel·lícules valencianes i la protecció i promoció de les pel·lícules en llengua pròpia." De fet, tot i que està rodada en valencià, *Dripping* s'ha estrenat en castellà ("Si ja ha estat difícil que *Dripping* haja arribat als cinemes, seria gairebé impossible estrenar-la en valencià") i es presentarà la versió original a Barcelona i també en circuits alternatius valencians, inclosos col·legis i col·lectius de tot tipus.

Però mentre els polítics europeus, espanyols i valencians no es posen d'acord respecte a la potenciació del sector, Terra a la vista i Monsonís continuen la seua lluita particular i ja preparen la pròxima pel·lícula: *L'estança*, basada en l'obra teatral de Chema Cardena. De moment, esperen els resultats de l'exhibició de *Dripping* per quadrar-ne el finançament. "Resultats a banda —afirmen director i productora—, està clar que el cinema valencià està d'enhonorada."

Rosanna Melià